

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 521/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Markom Parom, Šancová 48, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 174/2015 a jeho uznesením z 27. októbra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Markom Parom,

Šancová 48, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 174/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 27. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) č. k. PK-2 T/6/2015-5010 z 27. apríla 2015 (ďalej aj „rozsudok špecializovaného trestného súdu“) na vo výroku rozsudku uvedenom skutkovom základe uznaný za vinného v bode 1 zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) *„v jednočinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písmeno c), d) Trestného zákona“* a v bode 2 zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2 písm. a) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Za to bol sťažovateľovi okrem iného podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 39 ods. 2 písm. d) a ods. 4, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 1 a 2 Trestného zákona *„a nálezu Ústavného súdu SR č. 428/2012 Z. z.“* uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Označeným rozsudkom špecializovaný trestný súd podľa § 334 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) potvrdil schválenie dohody o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej len „dohoda o vine a treste“) uzavretej 13. marca 2015 medzi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a sťažovateľom ako obvineným.

Špecializovaný trestný súd rozsudkom č. k. PK-2 T/6/2015-5010 z 27. apríla 2015 podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona tiež zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu

Bratislava V sp. zn. 4 T 120/2010 zo 7. októbra 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 29/2014 z 3. apríla 2014, ktorým bol sťažovateľovi za pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona uložený úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Uznesením špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T/6/2015 zo 6. mája 2015 vydaným vyššou súdnou úradníčkou v spojení s uznesením predsedníčky senátu špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2 T/6/2015 z 28. mája 2015 bola podľa § 45 ods. 1 a 2 Trestného zákona a § 414 ods. 1 Trestného poriadku do úhrnného a súhrnného trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi rozsudkom špecializovaného trestného súdu započítaná doba, počas ktorej bol sťažovateľ vo väzbe (od 21. augusta 2013 do 23. mája 2014), a doba, počas ktorej bol na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 4 T 120/2010 zo 7. októbra 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 29/2014 z 3. apríla 2014 vo výkone trestu odňatia slobody (od 23. mája 2014 do 27. apríla 2015).

Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu 4. mája 2015 podal Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) žiadosť o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom špecializovaného trestného súdu, ktorou žiadal o preradenie z ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 74/2015 zo 6. júla 2015 žiadosť sťažovateľa o zmenu spôsobu výkonu trestu podľa § 411 ods. 1 Trestného poriadku zamietol. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú Krajský súd v Trnave napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu okrem iného uvádza:

«V konaní sp. zn. PK-2 T/6/2015 uložil Špecializovaný trestný súd uvedený súhrnný trest porušením zákona v môj prospech, nakoľko mal ukladať „samostatný“ trest, keďže neboli splnené podmienky pre ukladanie súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zák...

... Dňa 04. 05. 2015 som prostredníctvom svojho obhajcu podal na Okresnom súde Trnava žiadosť o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody z ústavu so stredným stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Rozhodujúcou otázkou bolo posúdenie, či som s ohľadom na pochybenie Špecializovaného trestného súdu v môj prospech vykonal zodpovedajúcu časť trestu v rozsahu 1/3.

... V mojom prípade som bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4 T/120/2010 uznaný za vinného a odsúdený už dňa 23. 07. 2012, kde následne bol po mojom odvolaní predmetný rozsudok zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2 To/11/2013 zo dňa 16. 05. 2013. Po doplnení dokazovania v zmysle uznesenia odvolacieho súdu bol opätovne vyhlásený rozsudok 4 T/120/2010 a to dňa 07. 10. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03. 04. 2014.

V zmysle Trestného zákona ako aj ustálenej súdnej praxe ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu a to aj vtedy ak bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/1971). Okrem toho pokiaľ bol obvinenému uložený súhrnný trest a neskôr bol ďalším rozsudkom uznaný za vinného pre trestný čin spáchaný po vyhlásení prvého rozsudku a pred vyhlásením rozsudku, ktorým mu bol uložený súhrnný trest nejde v prípade posledného odsúdenia o súbeh trestných činov, ale o recidívu, takže je nutné ukladať samostatný trest (R 34/1965).

V zmysle vyššie uvedeného (keďže som skutok, ktorý bol predmetom konania pred Špecializovaným trestným súdom v konaní sp. zn. PK-2 T/6/2015 spáchal po dni 23. 07. 2012 ako aj až po vyhlásení prvého odsudzujúceho rozsudku sp. zn. 4 T/60/2009, ku ktorému bol ukladaný súhrnný trest v konaní sp. zn. 4 T/120/10) nebolo možné v konaní pred Špecializovaným trestným súdom, sp. zn. PK-2 T/6/2015 ukladať súhrnný trest k odsúdeniu rozsudkom v konaní pred Okresným súdom Bratislava V. sp. zn. 4 T/120/2010, ale mal byť ukladaný „samostatný“ trest.

... Nakoľko mi trest vykonaný v rámci odsúdenia pod sp. zn. 4 T/60/09 už raz a to uznesením Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4 T/120/10 započítaný do výkonu trestu pod touto spisovou značkou bol, nejestvuje dôvod na jeho opätovné započítanie v konaní pod sp. zn. PK-2 T/6/2015.

Pokiaľ však bol porušený zákon v môj prospech nie je možné vyvodzovať z daného rozhodnutia následky vedúce k môjmu neprospechu a ujme v podobe „straty“ reálne vykonanej časti trestu odňatia slobody.

... V rámci svojho rozhodnutia sa však Krajský súd v Trnave žiadnym spôsobom nevysporiadal s mojou argumentáciou, že som s ohľadom na porušenie zákona v môj prospech pri uložení súhrnného (a nie samostatného trestu) nevyhnutne vykonal požadovanú 1/3 uloženého trestu.

Napriek tomu, že mi na nastolenú otázku nedal Krajský súd v Trnave adekvátnu odpoveď, som presvedčený, že v prípade ak mi bol v rozpore so zákonom avšak v môj prospech uložený „súhrnný trest k súhrnnému trestu“, tak nie je daný dôvod, aby sa pri rozhodovaní o mojich návrhoch a žiadostiach podľa §§ 411, 415 Tr. por. do celkovej výmery trestu odňatia slobody 11 (jedenásť) rokov nezapočítala aj doba výkonu trestu pôvodne pod sp. zn. 4 T/60/09, ktorá bola samostatným rozhodnutím započítaná do trestu ktorý mi bol uložený ako súhrnný trest rozsudkom sp. zn. 4 T/120/2010.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6 Tos/174/2015 zo dňa 27. 10. 2015 ako aj jemu prechádzajúcim konaním, ktorým bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] ako nedôvodná zamietnutá bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivý súdny proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa § 56 ods. 2, 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov zrušuje Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6Tos/174/2015 zo dňa 27.10.2015 a vec vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Trnave.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu

verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva konštatuje, že označený článok dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade len na rozhodovanie vo veci samej a nevzťahuje sa na konania, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o vine a treste, resp. o „oprávnenosti trestného obvinenia“ (m. m. III. ÚS 548/2011, II. ÚS 441/2012, III. ÚS 360/2013).

Pokiaľ ide o výkon rozhodnutí v trestných veciach, kam patrí aj konanie o zmene spôsobu výkonu uloženého trestu, je čl. 6 dohovoru „vo svojej trestnej časti“ zásadne neaplikovateľný, pretože tu už nejde o rozhodovanie o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Rôzne konania týkajúce sa okolností výkonu uložených trestov (najmä trestu odňatia slobody) môžu podliehať ochrane podľa čl. 6 dohovoru len za predpokladu, že ide

o rozhodovanie o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutie vo veci Enea proti Taliansku, rozsudok zo 17. 9. 2009).

Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania, ktorá v trestných veciach zásadne nepresahuje právoplatné rozhodnutie o vine a treste.

Na základe uvedeného z dôvodu, že sťažovateľom označený čl. 6 ods. 1 dohovoru je v jeho posudzovanej veci neaplikovateľný, ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy došlo podľa neho tým, že krajský súd sa v napadnutom uznesení dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho námietkami proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody. Podstata výhrad sťažovateľa pritom spočívala v jeho námietke, že rozsudkom špecializovaného trestného súdu mu bol uložený súhrnný trest nesprávne, „*porušením zákona v jeho prospech*“, čo podľa sťažovateľa viedlo k nesprávnemu záveru okresného súdu, ako aj krajského súdu o nesplnení zákonom ustanovenej podmienky možnej zmeny spôsobu výkonu trestu spočívajúcej v nevyhnutnosti vykonania aspoň jednej tretiny uloženého trestu odňatia slobody.

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti, pričom vzal do úvahy aj obsah predchádzajúceho uznesenia okresného súdu, s ktorým tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Okresný súd uznesenie, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody, odôvodnil okrem iného takto:

„... Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že u odsúdeného neboli splnené podmienky na zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody do ústavu s nižším stupňom stráženia v zmysle citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 475/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov. Odsúdenému uplynie lehota na podanie návrhu na zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody až dňa 21. 04. 2017, teda po vykonaní 1/3 z jedenásť ročného trestu odňatia (slobody, pozn.), ktorý vykonáva od 21. 08. 2013. Odsúdený v súčasnosti nemá do výkonu trestu odňatia slobody uloženého Špecializovaným trestným súdom v Pezinku, sp. zn. PK-2 T/6/2015 právoplatne započítaný výkon trestu odňatia slobody v trestnej veci Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4 T/60/2009. Navyše, odsúdený program zaobchádzania plní iba čiastočne a jeho resocializačná prognóza sa vzhľadom na stredné riziko sociálneho zlyhania javí ako menej priaznivá. Bolo prihliadnuté tiež na charakter spáchanej trestnej činnosti, ako aj na dĺžku nevykonaného trestu. Zmenou spôsobu výkonu trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia by nebol u odsúdeného naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je vytvorenie podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život (individuálna prevencia).“

Krajský súd rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

„... sťažnostný súd konštatuje, že senát Okresného súdu v Trnave v posudzovanej veci postupoval v súlade so zákonom a správne, keď na podklade spisového materiálu dospel k záveru, že odsúdený v súčasnosti nespĺňa formálne a ani materiálne podmienky k tomu, aby bol preradený vo výkone trestu odňatia slobody z podmienok stredného do podmienok minimálneho stupňa stráženia. Súd I. stupňa v potrebnom rozsahu vyplývajúcom z č. l. 53-56 spisu vykonal dňa 06. 07. 2015 verejné zasadnutie za prítomnosti všetkých oprávnených procesných strán a rozhodol v súlade so zisteným skutkovým stavom a v súlade so správnu súdnou praxou. Všetky prezentované závery okresného súdu si sťažnostný súd v rámci postupu svojho konania plne osvojuje, pričom na ne ako na správne iba odkazuje, a to bez potreby opakovania takýchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení. Dodáva len, že okresný súd správne skonštatoval, že nie je splnená lehota na podanie žiadosti, keď pri stanovení lehoty vychádzal z právoplatného rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 27. 04. 2015, sp. zn. PK-2 T/6/2015 ako i z uznesenia Špecializovaného trestného súdu zo dňa 06. 05. 2015, sp. zn. PK-2 T/6/2015, v spojení s uznesením predsedníčky senátu zo dňa 28. 5. 2015, kde mu v bode I. podľa § 45 ods. 1, 2 Tr. zák. a § 414 ods. 1 Tr. por. boli do úhrnného a súhrnného trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. PK-2 T/6/2015 zo dňa 27. 04. 2015 započítaná doba strávená vo väzbe odo dňa 21. 08. 2013 do dňa 23. 05. 2014 ako aj doba, ktorú [som] strávil vo výkone trestu odňatia slobody na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 4 T/120/2010 a to odo dňa 23. 05. 2014 do dňa 27. 04. 2015, teda nie je splnená formálna podmienka vo forme vykonania 1/3 trestu a taktiež materiálna podmienka s ohľadom na záver, že stanovené ciele programu plní len čiastočne, resocializačná prognóza je menej priaznivá (s prihliadnutím na opakovanú trestnú činnosť a odsúdenie za obzvlášť závažný zločin) neboli ani podľa zistení sťažnostného súdu splnené podmienky na preradenie odsúdeného v zmysle § 411 ods. 1 Tr. por. do miernejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.“

Po preskúmaní sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako aj dokumentácie k nej priloženej, vychádzajúc najmä z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu

a odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ktorých podstatný obsah vzťahujúci sa na predmet konania je citovaný v časti II.2 tohto uznesenia, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 174/2015 z 27. októbra 2015, ako ani postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nevykazujú znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Krajský súd, reagujúc na podstatné výhrady sťažovateľa uplatnené v jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, náležitým a ústavne konformným spôsobom objasnil, prečo považoval rozhodnutie prvostupňového súdu za zákonné a vecne správne.

Vo vzťahu k podstate námietok sťažovateľa, ktoré v konečnom dôsledku smerujú voči výroku rozsudku špecializovaného trestného súdu, ktorým bol sťažovateľovi uložený súhrnný trest, ústavný súd konštatuje, že okresný súd rozhodujúci o návrhu sťažovateľa na zmenu spôsobu výkonu trestu, ako ani krajský súd rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu prvostupňového súdu nemali dôvod a ani právomoc akýmkoľvek spôsobom spochybňovať právoplatný odsudzujúci rozsudok, ktorým bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody, a zo sťažovateľom tvrdenej nezákonnosti výroku o treste vyvodzovať akékoľvek právne závery. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd, ako aj krajský súd v posudzovanej veci sťažovateľa procesným postupom podľa Trestného poriadku ústavne súladným spôsobom interpretovali a aplikovali zákonné podmienky nožnej zmeny spôsobu výkonu trestu odňatia slobody ustanovené v zákone č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vrátane obligatórnej podmienky vykonania aspoň jednej tretiny uloženého trestu [§ 9 ods. 4 písm. a) uvedeného zákona].

Nad rámec už uvedeného ústavný súd pripomína, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strany trestného konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia označeného základného práva sťažovateľa. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľa na predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa návrhom sťažovateľa na zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2016